

19yy-yy-yy
**Dons Christensen,
Christian**

Fra www.voresborn.dk

Skrevet af Evelina Gold
Sidst redigeret 26. juni
2015

Udgivet 26. juni 2015

Foto: Kaare Smith

Anna og Christian har aldrig taget børnene med i Bonbon-land.
Men de har spillet strategispil og talt om verden.

Annas mand skal arbejde i Ukraine – og tager datteren med. Anna Libak har aldrig passet ind i de gængse familiemodeller. Når hendes mand flytter til Ukraine til sommer som nyudnævnt ambassadør, flytter deres femårige datter med. Anna bliver hjemme i Danmark. Sådan må det være, når man udøver ligestilling i praksis, mener parret.

– Min datter Kirstine slog en høj latter op, da hun hørte, at jeg skulle interviewes til Vores Børn.

Med en kop sort kaffe og et stort grin sætter Anna Libak sig til rette ved panoramavinduet i Berlingskes kantine. Her er titlen som udlandsredaktør kun den seneste på et imponerende cv – hvor rollen som mor ikke altid har stået øverst. Og det er grunden til, at Annas 20-årige datter, Kirstine, har moret sig over, at hendes mor skulle interviewes om familieliv.

– “Skal du nu forestille at være en rollemodel?”, sagde hun til mig. Og jeg kan godt forstå hende. Hun siger, at vi har fået virkelig mange pandekager, fordi det er den ret, jeg kan lave på fem minutter, når jeg har glemt at tage noget ud af fryseren, siger Anna Libak.

– Men jeg har et godt forhold til Kirstine. Det er meget tæt, fortsætter Anna Libak og fortæller om sin ældste datter, der er flyttet hjemmefra og til alles overraskelse har valgt at gå i sin mors journalistiske fodspor.

Nu er der 16-årige Carl-Emil og 5-årige Caroline tilbage i Valby-villaen i København hos Anna Libak og hendes mand, Christian Dons Christensen. De to har været gift i over 20 år.

Langdistancefamilie

Som kontorchef i Udenrigsministeriet har Christian ikke haft mindre travlt end sin hustru. Og til sommer bliver han dansk ambassadør i den ukrainske hovedstad, Kijev, hvor han skal bo de næste tre-fire år. Men det har de prøvet før. Fra 2005 til 2008 var Christian ministerråd i NATOs hovedkvarter i Bruxelles, mens Anna blev hjemme i Danmark med Kirstine og Carl-Emil. I de tre år var Christian hjemme i alle weekender på nær otte. Men på hverdagsaftener sad han i Bruxelles med pizza og dåseøl og savnede sin familie.

Der gik nu ikke skår i hverken ægteskabet eller hans forhold til børnene. Han kom hjem, og der fulgte en tid, som Anna betegner som en af de lykkeligste i sit liv. Det var også der, de fik efternøleren, Caroline.

Men denne gang vil Christian ikke nøjes med pizza og dåseøl. Denne gang vil han have familielivet med.

– Problemet er bare, at det er meget vanskeligt at arbejde som journalist, når man er gift med en ambassadør, fordi folk hele tiden stiller spørgsmålstejn ved, hvor man har informationerne fra. Er det ambassaden, der taler nu, eller er det Berlingske? Vi kan godt selv trække grænsen, men det kan omverdenen jo ikke vide. Prisen for at tage med ville simpelthen være, at jeg ikke havde noget selvstændigt arbejdsliv. Og jeg har ikke lyst til at strikke grydelapper til julebasaren. Det kan jeg ikke, siger Anna Libak. Allerhelst vil hun bo sammen med hele sin familie. Hun vil bare ikke betale prisen, for hun er rigtig glad for sit job. Og så tror parret også på, at modellen kan lade sig gøre. De har jo prøvet den før. Derfor har de besluttet at dele familien i to. Caroline flytter med sin far, kvalitetstiden flytter over i forlængede weekender og lange ferier, mens hverdagen er på *Facetime*. For Anna er der ikke skyggen af krise over den beslutning. Men omgivelserne har reageret med bekymring og skepsis. For hvordan kan en mor frivilligt gå med til, at hendes femårige barn flytter til et andet land i op til fire år?

Hvorfor ikke?

– Vi er jo en familie, så hvorfor ikke? Caroline er ikke mindre Christians barn, end hun er mit. Alligevel er det mig, der skal begrunde, hvordan jeg kan gå med til det. Som om det er mit barn i udgangspunktet. Han er hendes far, og han har taget sig lige så meget af hende, som jeg har. Faktisk har han taget sig mere af hende om natten, bortset fra de tre første måneder, hvor jeg ammede. Det havde vi en aftale om. Hvis han ville have en efternøler, måtte han selv klare natteroderiet. Og det gjorde han så, uden problemer. Når Anna har svært ved at forstå særligt andre kvinders stærke reaktion på, at hendes yngste datter rejser med til Ukraine, handler det om, at hun aldrig har haft sin identitet i det at være kvinde. Eller mor.

– Jeg har aldrig gået rundt og sagt 'jeg er en rigtig drengepige', og jeg skammer mig over dem, der gør det. Jeg gider ikke lægge afstand til mit køn. Men jeg tænker bare ikke så tit over, at jeg er kvinde, griner Anna.

– Jeg har altid vidst, at jeg var mest interesseret i det, der foregik ude omkring mig, og jeg har altid vidst, at jeg ikke havde min identitet i at være mor. Det betyder ikke, at jeg holder mindre af mine børn. Og jeg tror, de vil sige, at de føler sig elsket. Men de vil også sige, at jeg ikke er den typiske mor.

Det feministiske moderdyr

Mest af alt handler det om ligestilling. Når Anna bevidst har valgt at være så åben om sin måde at indrette familielivet på, er det også et ligestillingsprojekt. Hun vil være med til at præge kvinder til at forstå, at de ikke bliver dårligere kvinder – eller mødre – af at give mere slip.

– Jeg har kvinder mistænkt for at være bange for andres normer. For at andre ikke vil synes, at de er rigtige kvinder. Eller at de er kolde og kyniske. Jeg ved da godt, at det ikke falder ud til min fordel, når folk læser det her interview. Det vækker stærke følelser hos folk. De læser alt muligt ind i det, der ikke er der, og det kan jeg ikke forhindre dem i. Men nogen bliver nødt til at sige 'hold kæft med den ligestilling, og hvis du vil have indflydelse i samfundet, må du også dele ansvaret for de børn med manden.' Det betyder, at man også må dele magten. Og i øvrigt holde op med at tro, at kvinder fra naturens hånd er meget kærligere og sødere, siger hun.

– Hvis du kradser på en dansk kvinde, så kommer der i 99,9 procent tilfælde en feminist ud. Alle kvinder er latente feministe i det her land. Men når du kradser på en kvinde, der skal tale om børn, kommer der i 99,9 procent tilfælde også et stort moderdyr ud.

Dybt indeni mener kvinder, at de ikke har de samme rettigheder som manden. Men de mener samtidig, at de spiller en større rolle i deres børns liv, end faren gør. Der er et modsætningsforhold der, som kvinder er uafklarede i forhold til, siger Anna og understreger, at hun ikke mener, at alle kvinder partout skal gøre karriere.

– Jeg er fuld af respekt for de kvinder, der vil skabe et hjem og have tid til at hygge sig og bage og lave adventskranse. Når jeg kommer i sådan nogle kvinders hjem, føler jeg mig tit utrolig godt tilpas. Og jeg synes, det er nogle meget værdifulde kvindelige egenskaber, som samfundet ville blive fattigere uden. Det er kun hykleriet omkring det, som jeg ikke synes er i orden. At man insisterer på altid at tage børnenes første sygedag og samtidig er sur over, at man ikke blev forfremmet til den mellemløstposition. Ligestilling er ikke noget, man bare får forærende. Den koster også noget for kvinder.

De første år er dødsyge

Apropos bagning og adventskranse så har Anna med egne ord slet ikke hygget nok. Hun har aldrig selv bagt pebernødder, for smager de ikke lige så godt fra Netto? Hun har aldrig flettet julehjerter. Forældremøderne har altid været noget, de voksne ville tørre af på hinanden, og har børnene skullet have kage med, har de købt en. Og de har aldrig været i Bonbon-Land.

– Til gengæld har vi både spillet Piratwhist og Loveletter og Casino og Rommy og Settlers og Stratego. Det har været det, vi lavede, hvis vi en søndag ikke vidste, hvad vi skulle. Og børnene har godt vidst, at det gjorde vi, fordi det var noget, der interesserede de voksne lige så meget, fortæller hun.

I det hele taget skinner Anna nok bedst igennem som mor, når børnene bliver gamle nok til at tale om verden. De første år keder hende helt enormt.

– Jeg kan tydeligt huske en situation med Kirstine, hvor jeg sidder i en sandkasse og rækker hende sådan en plastikskovl til at skovle sand med. Jeg forsøger at læse Berlingeren, men hun kalder hele tiden på mig. Og så begynder jeg at tælle, hvor mange gange jeg giver hende den. 200 gange. Og jeg er fuldstændig desperat. Jeg keder mig simpelthen så meget, griner hun.

– Jeg kan rigtig godt lide at kramme små børn og dufte til dem og mmm ... Men selve logistikken i det, hold da op, hvor jeg synes, det er dødssygt. Belønningen er, når man pludselig har en, man elsker og er forbundet med, og som man samtidig kan have et intellektuelt fællesskab med. Det, synes jeg, er virkelig stort.

Alligevel ved Anna godt, at hun ikke kan blive helt fri for det savn, enhver forælder vil føle, når man er fysisk adskilt fra sit barn. Planen er, at Caroline kommer hjem til Danmark i de lange skoleferier, og at Anna tager en forlænget weekend i Kijev hver fjortende dag. Men det bliver da forfærdeligt at skulle undvære Caroline i hverdagen, indrømmer hun:

– Jo mindre børn er, desto mere knyttet er man til dem fysisk. Det tager af med alderen, men Caroline er stadig så lille, at man har lyst til at kysse hende hele tiden, begrave snuden i hendes hår eller have hende på skødet. Der er den der stoflighed over det, og den kan man ikke få over *Facetime*. Så selvfølgelig kommer jeg til at savne den del. Men det er der så ikke noget at gøre ved.

Gode ting ved skæve modeller

Uanset hvor meget man kradser på Anna, får man ikke lokket noget splittet moderdyr frem. Er hun virkelig ikke bange for, at båndet til hendes 5-årige datter lider overlast af flere års hverdagsadskillelse?

– Jeg kan da godt være bekymret for, at hun sidenhen vil synes, at hun ikke blev så tæt knyttet til mig. Men sådan er det jo ikke blevet for Christian, selv om han var i Bruxelles i tre år. Da han kom hjem, *catchede* han op, siger Anna. Og tilføjer efter en lille tænkepause:

– Nej, faktisk er jeg ikke bekymret. Jeg synes, flere kvinder skulle tage det mere roligt med børn. Du kan jo også blive for meget mor. Undskyld jeg siger det. Hvis du projicerer alle dine drømme og forventninger og håb til fremtiden over på et andet menneske, kommer det jo bare til at gå rundt og skylde og skylde. Det kan ikke bære det. Det skal jo have lov til at leve!

Faktisk er der også ting ved den todelte familiemodell, som Anna glæder sig til. Mere tid til vennerne. Eventyret i at besøge sin mand i Ukraine. Og til at kunne give sin teenagesøn mere plads og opmærksomhed.

– Drengene er gerne lidt mere tavse i det. Og Carl-Emil har ikke fået lov til at fylde så meget i forhold til sine søstre. Den lille har taget meget plads, fordi hun er den lille. Og den store, fordi hun har været så verbal. Jeg har snakket med Carl-Emil om, at det bliver meget fedt, når det kun er ham og mig, fordi der så kan blive lyttet mere til ham, siger hun.

– Det er ikke for at sige, at det så er det hele værd. Men tingene bliver alligevel aldrig helt perfekte, og der kommer også gode ting ud af skæve modeller.

Christian Dons Christensen

Hvordan er det at være gift med Anna?

Jeg sætter stor pris på, at Anna udøver ligestilling i praksis. Vi respekterer hinandens lyst til at gøre en forskel i verden og på arbejdspladsen og læner os ikke op ad en på forhånd fastlagt model, som vi har overtaget fra samfundet. I det her tilfælde betyder vores job, at vi i en periode skal bo adskilt. Jeg har stor respekt for, at Anna er en stærk kvinde, der ved, at der ikke går noget af hende – eller af forholdet til mig og børnene – ved, at hun giver mere slip.

Hvad er det bedste ved jeres beslutning?

At jeg ikke skal være ensom i dagligdagen og har Caroline at komme hjem til. Jeg får også travlt som ambassadør, så jeg får hjælp til det praktiske som rengøring og pasning, sådan at Caroline og jeg kan få den der berømte kvalitetstid. Men faktisk

glæder jeg mig meget over, at det er den lille, der skal med. For jeg kan rigtig godt lide små børn – og kan tage en stor del af æren for, at vi overhovedet fik hende.

Hvilke reaktioner har du fået på jeres beslutning?

Jeg bilder mig ind, at folk reagerer forskelligt over for mig og over for Anna. Som mand har jeg kun mødt positiv overraskelse, i hvert fald fra folk i min egen generation. Der ligger stadig en normmæssig antagelse om, at børnene bliver hos moren. Men vi er alligevel så langt i vores ligestillingsbevidsthed i Danmark, at folk ved, at der skal en praktisk konsekvens til. Der skal kunne gives slip og tages fra.

19yy-yy-yy
Dons Christensen, Christian

Fra Jyllands-Posten, 09-02-2019

Af: Dorte Ipsen Boddum
dorte.boddum@finans.dk

**Hans tro havde indflydelse
for valg af nyt job**

Christian Dons Christensen lægger ikke skjul på sin tro på Gud. Foto: Kostyantyn Chernichkin

Selv om moderen og hustruen er dem, der trækker overskrifter, er departementschef Christian Dons Christensen på ingen måde blot sin mors søn eller alene sin kones mand.

Både moderen og konen er formentlig mere kendt i offentligheden. Men det tjener på ingen måde Christian Dons Christensen ret.

Den 50-årige fødselar er topembedsmand På Slotsholmen med en karriere i diplomatiet bag sig og mod til offentligt at stå ved såvel kontroversielle familiemæssige beslutninger som sin tro på Gud.

I 2017 sagde Christian Dons Christensen farvel til en drømmestilling som ambassadør i Ukraine for at vende hjem og blive departementschef i Kirkeministeriet.

Umiddelbart syner Kirkeministeriet ikke af meget for en karriereembedsmand ved siden af magtorganer på Slotsholmen som Statsministeriet, Finansministeriet eller Justitsministeriet. Men for Christian Dons Christensen var det lille ministerium tæt på være et kald i det omfang, sådan et findes for djøf'ere.

Her kommer moderen ind i billedet.

Christian Dons Christensen er søn af tidligere biskop Elisabeth Dons Christensen.

Hun var i 2003-2014 den første kvindelige biskop i Ribe efter en ubrudt række af 68 mænd, og hun blev Danmarks dengang kun anden kvindelige biskop.

I flere interview har Christian Dons Christensen fortalt om sin tro på Gud, og han har også tidligere været medlem af menighedsrådet i Valby.

Faderen, Carl Henrik Dons Christensen, var i øvrigt først kommunal- og siden amtsdirektør i Ribe og altså embedsmand som sin søn. Christian Dons Christensen blev i 1995 cand.scient.pol. fra Aarhus Universitet. Men inden den eksamen kom i hus, uddannede han sig til sprogofficer i russisk i forsvaret.

På sprogofficeruddannelsen mødte han sin kone i mere end 20 år, journalist Anna Libak. Hun har været udlandsredaktør og konstitueret chefredaktør på Berlingske. Anna Libak har i et interview med Kristeligt Dagblad fortalt, at hun efter en affære med en smart advokat med Porsche faldt for Christian Dons Christensen, der var diametralt modsat:

"Så stod Christian der i sin vindjakke fra Helly Hansen og stålbriller. Han var på alle måder kikset, så da vi blev kærester, forbød leg ham at sige det til nogen i lang tid," betroede hun.

Har begge kørt karriere

Anna Libak og Christian Dons Christensen har begge kørt karriere inden for deres respektive felt, samtidig med at de har fået tre børn.

I 2005-2008 betød det langdistancefamilieliv, da Christian Dons Christensen var udstationeret som ministerråd ved Natos hovedkvarter i Bruxelles, mens Anna Libak passede sin karriere i København og boede der med børnene.

Da Christian Dons Christensen i 2015 rykkede til Ukraine som ambassadør valgte parret igen at hun skulle blive i København, mens han rejste ud. Dog med den afvigelse, at han ikke igen skulle tilbringe hverdagsaftnerne alene.

Parrets dengang femårige datter fulgte med far og en barnepige til Ukraine. Storebroderen på 16 år blev hjemme i Valby med Anna Libak, mens den ældste datter var flyttet hjemmefra. Ikke alle i Parrets omgangskreds forstod beslutningen om at rykke en femårig fra sin mor og sine vante omgivelser for at flytte med sin far til et ambassadørjob i Ukraine. Det fortalte Christian Dons Christensen og Anna Libak i et åbenhjertigt interview til magasinet Vores Børn om karriere, kønsroller og alternative familiemodeller.